

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemán veljá: Za celo leto predplača 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrť leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemán veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrť leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá trístopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob 1/26. uri popoldne.

Štev. 73.

V Ljubljani, v soboto 29. marca 1884.

Letnik XII.

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEK“

začel se bo izdajati s 1. aprilom v drugem četrťletji in se toraj za p. n. naročnike-četrťletnike prične nova naročnina, ktero naj blagovolijo o pravem času zaradi rednega pošiljanja lista ponoviti, ob enem pa naj nam vsak dosedanji naročnik skuša pridobiti vsaj še enega novega.

„Slovenek“ velja za Ljubljano ne da bise na dom pošiljal:

Za celo leto	13 gl. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrť leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računí 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejemán velja:

Za celo leto predplačan	15 gl. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrť leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Opravništvo „Slovenca“.

Mestni odbor Ljubljanski pa c. kr. deželna vlada.

(Konec.)

Tretji del magistratovega poročila do slavne deželne vlade bil je klavnični regulativ, ki ga je tudi vlada zahtevala v obeh jezicih, slovenskem in nemškem. Ta klavnični regulativ je po mojem mnenju nekaj hišni in opravični red za mestno klavnico, toraj čisto domača zadeva, ki jo po svojih potrebah vravnava in spreminja mestni odbor. Zahteva, da naj se tudi klavnični red vladi predloži v obeh deželnih jezicih, po moji misli v postavah toraj ni vtemeljena, ker spada v lastni delokrog mestnega zastopa in vladnega potrjenja ne potrebuje. Dotični sklep mestnega odbora bil je toraj pravilen in primeren, ker se mestni zbor ni zavezal, da bi klavničnega reda, ako bi bilo treba, ne razglasil tudi v

nemškem jeziku, ampak je hotel menda le pokazati, da se k temu ne dá siliti.

Poročilo finančnega odseka trdi, da bi slavni mestni zbor, ako bi priznal opravičenost vladnega ukaza, ob enem priznal, da so v Ljubljani jedino slovenske vloge sploh neopravičene, kar bi bilo proti jasni določbi XIX. člena temeljne postave, ki vsem narodom priznava jednake pravice pred uradi.

Nesrečna se mi zdi misel pri tej zadevi sklicevati se na XIX. člen temeljne postave, ker ravno ta člen gledé tržnega reda bolj priča zoper mestni zbor, kakor pa zoper vlado. Že prej sem omenjal, da tržni red ni bil uradna zadeva občinskega zastopa in nekaka pismena vloga do deželne vlade, ampak reč in pravica deželne vlade. Ko bi mestni zbor, oziroma mestni magistrat v lastnem imenu razglasil tržni red, bi bil njegov izgovor opravičen; toda izdala in razglasila ga bo deželna vlada v svojem imenu in s svojim podpisom kot ukaz v smislu postave dné 29. februarija 1880. Ravno XIX. člen temeljne postave pa naklada vladi dolžnost postavne ukaze razglasiti v vseh deželnih jezicih. Da pa na Kranjskem sploh in v Ljubljani posebej živé tudi Nemci, tega ne more nihče tajiti. Koliko jih je, in so li vsi, ki so oglašeni za Nemce, res pravi ali samo nedolžni Nemci, tega sedaj nečemo preiskovati; to tudi nič ne dá in nič ne spreminja temeljne postave, ki tem Nemcem dáje pravico vladne ukaze zahtevati tudi v svojem jeziku. Ko bi toraj vlada tržni red razglasila samo v slovenskem jeziku, ali ko bi dopuščala, da ga samo v tem jeziku z njenim privoljenjem razglasa mestni magistrat, bi ji smeli nemški prebivalci po pravici očitati, da je to proti XIX. členu temeljne postave, ki vsem narodom priznava jednake pravice. Izgovor mestnega zbora bi bil le tedaj opravičen, ako bi se bilo od njega zahtevalo, da mora biti nemški tudi dopis njegov, s katerim slavni vladi izročá tržni red. Tedaj bi bil mestni zbor deželni vladi lahko rekel: Moj uradni jezik je slovenski, in ti se ne smeš, ne moreš braniti, da bi ne sprejela mojega slovenskega dopisa. Vlada se tega menda tudi ni branila in zato mestni zbor nima pravega vzroka se sklicati na XIX. člen temeljne

postave. Deželna vlada je pač nekoliko preveč zahtevala, ker je tirjala tudi nemško prestavo klavničnega reda; nikakor pa se ji ne more podtikati slabi namen, da bi bila hotela kratiti pravice mestnega odbora. Tudi klavnični red je namreč odločen za javno razglašenje; in ker poročilo odsekovo samo povdarja, da mestni zbor in mestni magistrat vse razglase brez izjeme priobčuje v obeh deželnih jezicih, se pač ni čuditi, ako je deželna vlada tudi za javnost odločeni klavnični red tirjala v obeh jezicih. Edino, kar bi se ji moglo v tem oziru očitati, bi bilo morda to, da je nemško prestavo klavničnega reda od mestnega magistrata odločno zahtevala, namesto da bi mu ga bila sama priporočala.

Poročilo odsekovo se dalje sklicuje na to, da je bivša večina mestnega zastopa klavnični red l. 1881 v svojem sovraštvu do slovenskega jezika stvari sami na škodo objavila le v nemškem jeziku, da so bili tudi drugi njeni razglasi večinoma le nemški, in da je celó srečke Ljubljanskega posojila izdala samo z nemškim tekstom.

To gotovo ni bilo prav; zato je bilo zarad tega pa tudi tolikanj nevolje med ljudmi in toliko pritožb po naših časnikih. Zato je pa tem čudneje, da sedanjí mestni odbor zabreda v nasprotno napako, da se zaletava iz kot v kot. Nam je hudo délo, da nas je prejšnji mestni zbor tako preziral, kakor da bi nas ne bilo, in poročilo odsekovo mu očita sovraštvu do slovenskega jezika, in trdi, da je bilo stvari sami na škodo, ker je l. 1881 razglasil klavnični red samo v nemškem jeziku. Ali ne bodo sedanjemu odboru pravi in nepravi, domači in vnanji Nemci očitati sovraštvu do nemškega jezika, in ne bodo li tudi oni trdili, da je stvari sami na škodo, ako se tržni in klavnični red objavita samo v slovenskem jeziku? Ali je pa previdno in modro nasprotnikom dájati priliko k pritožbi, da se jim od slovenske strani krivica godi, zlasti ko za slovensko prebivalstvo ni nobene škode in nobenega slabega nasledka, ako se naš mestni zastop strogo drži načela, da mu gre pravica nad vse, in da enako skrbi za koristi vseh Ljubljanskih meščanov brez razločka njihove narodnosti?

LISTEK.

Sanje.

(Dalje.)

„Dobro govoriš, Gregor! Pustiva snopje celo. Primi raje ti rešeto v roke, jaz ti bom pa pomagal, da bova tem preje to-le zvejano žito obravnala. Jaz bom nekoliko primel okrog kupa, ti pa kar z vevnico nagrabi žita pa zatoči rešeto tam-le kje na čistem. Tako. — Križ božji! da bi se delo dobro obneslo.“

„Bog daj! — Ciril, ti glej pod obod, jaz bom pa na vrhu skrbel za red.“

„Je že prav. — Gregor, premočno rešetaš! Tako šumi izpod viter, kakor bi ploha lila na zemljo. Posluh in vid mi jemlje. Strašno! Počasi! Ničesar ne razločim. Grah, kokolj, tešče zrnje: vse se izgublja v črnem prahu. Koliko je snetja!“

„Pri meni tudi slabo kaže. Vse pojde v skrožke. Trud se bo slabo splačal. Ciril, ne mara da si se okupil. Parešetajva, bova že na zadnje

videla kup in dobiček. To robo bom tresel v eno sevnico, ti mi zagrabi pa drugega žita bolj iz kota. Tako. — Prijatelj, to ni Bog vé koliko bolje, če prav je palo bolj v kot. Morda bo drugo pot kaj bolje. Le tako delajva, da ne bo vsa podrešetina na enem kupu, da se bo bolj videla. Daj še v rešeto! Kmalu bova obravnala. Še za dve vevnici je blaga v kotu, potlej bova pa pogledala, kaj sva narešetala. To je že čisto, le še ostanek daj sem. To je videti nekoliko lepše žitice. Morda bo kaj iz njega. Tako. Zdaj sva, hvala Bogu! pa završila. Obesi rešeto na kljuko, pa preglejva pod rešetino in skrožke.“

„Dobro! Jaz bom začel. — Gregor! — nič prida ne bo. Imam sicer to lepo navado, da svojo lastnino nerad grajam, a tu mi še ta navada nič ne pomaga. Kako je smetno in plevnato! Vsega drobiža še ne poznam ne. Poskusiva uganiti tej nesnagi kakovo ime! Ta-le spaček pri kraji raste v gorskem zakotji. Botanično ime sem pozabil. Nekaj plevela in slaka te vrste popel je bil lansko leto Ljubljanski zvonar. O ko bi hotel še k meni za en dan priti delat! Le poglej, kako je ta zmes čudna. Teško da bi moja pičla botanična vednost

znala vse znanstveno z dvema imenoma — eno za rod, drugo za vrsto — zaznamovati. — Pa poskusiva! — Kako je ime tej le ježasti kosmatini, ki se tako rado prijemlje vseh raskavih teles? To je slovniška slipovka. Takošno lice ima kakeršno ona pri tebi, tista le v sredi pa ni več taka kakeršne so druge, se je že izprevrgla. Ta slovniški rod je silno velik. Ondukaj pri vratih čepi precéj en striček, ki se spet sem prištevá, za vratami tiči pa njegova hčer in rine k vratam svojo hči. Kako je neusmiljena! Kaj je pa to? O sv. Gregorji žužki v žitu! Ali si že slišal kaj tacega! Privzdigni nekoliko to-le žaganico in poglej pod njo. Sami brzei so, zgolj sajasti možakarji. Ali vidiš, kako naginjajo svoje brkice? Pa vsak ima v čeljustih en izrastek — pipico ali pa cigaro. Še pohvaliti jih je treba, pohvaliti; pipice znajo po naše tlačiti, ne po tuje basati. — Tam-le iz kupa leze pa nova tolpa mrčesov. Sami tuji so. Na čelu sta gibčno sretje (tako ime ima kakor cvrtje!) pa neizbrisivi zaobstonj. Za njimi pa rije mnogobrojna četa strašnih goljatkov. Kako izvrstno so izvežbani! Vsi se premičejo po svojih pravilih, katerim pravijo z učeno besedo syntaxis nova. Tako znajo

Odsekovo poročilo svoje osorno ravnanje opravičuje tudi s tem, da bi bila morala tudi štajarska deželna vlada od Graškega mesta zahtevati tržni red v obeh deželnih jezicih, nemškem in slovenskem, ako bi bilo zahtevanje deželne vlade opravičeno.

Ta primera bi bila po vsem opravičena, ako bi bila tudi za Graško namestništvo že veljala postava, ki tržne rede za živinske sejme izroča ukazom političnih deželnih oblasti. Toda ta postava bila je oklicana še le 29. febr. 1880, Graški tržni red pa je bil od vlade potrjen 11 dni prej, t. j. 18. febr. 1880. Graški tržni red je bil toraj sestavljen in proglašen po obrtnijski postavi; po tej postavi pa se dá, kakor priča poročilo finančnega odseka samo, ki se tudi sklicuje na obrtnijski red, vsaj nekoliko opravičevati pravica mestnega zbora, ki po tej postavi sam sestavlja tržni red. Zato primera med Ljubljanskim in Graškim tržnim redom nekoliko šepa; pa tudi v drugem oziru ne velja. Ako je Graška deželna vlada kaj opustila, se iz tega pač ne more in ne sme sklepati, da naj to opusti tudi deželna oblast Kranjska; ako se je una pregrešila, se zaradi tega ne more zahtevati, da naj se pregreši tudi naša.

Poročilo misli, da bi imela deželna vlada v daljši posledici dolžnost mestnemu zboru zaukazati, da tržni red izgotovi tudi v italijanskem in hrvaškem jeziku. Tega pač ne bo storila in ne more storiti; njena dolžnost je edino le zahtevati izvršitev postavnih določeb; slovenski in nemški jezik sta pri nas postavno pripoznana, hrvaški in italijanski ne, zato tirja razglas tržnega reda v slovenskem in nemškem jeziku, v drugem pa ne. Previdnim in praktičnim ljudem tega tako ni treba posebej zaukazovati, ker to že sami storé, ako se jim zdi potrebno in koristno. Tudi mestni zbor Ljubljanski priznava, da s svojim sklepom gledé tržnega reda ni še izrekel, da bi se ne izdala tudi v nemškem ali še celó v kakem drugem jeziku, ko bi se potreba pokazala. Zato nam je pa tudi čisto neumevno, kako je mogel pričeti tako osoren prepir z deželno vlado, ki mu ne odreka njegovih pravic gledé uradnega jezika. Ta prepir je prav iz trte zvit, ker pravice slovenskega jezika ni nihče napadal, in zaradi tega ni bilo nobenega vzroka to čisto materijalno zadevo presukati v nekako jezikovno vprašanje. Namesto prepira, v kolikih in katerih jezicih naj se tržni red poleg slovenskega izvirnika okliče, bi bilo za mestni zbor boljše vso pozornost na to obračati, da v porazumljenji z deželno vlado, ki ima v tem oziru odločilno besedo, dogovori in sestavi tak tržni red, ki bi popolnoma vstregel potrebam Ljubljanskega mesta. S tem si bo gotovo več zaslug za slovensko prebivalstvo pridobil, kakor pa s srditim bojem za pravice, ki mu jih nihče ne odreka.

Mestni zbor je sklenil, da se zahtevi deželne vlade ne vdá, in da hoče z vsemi zakonitimi pripomočki varovati svoje pravice. Upamo, da tega ne bo treba, in da se bo zadeva, ki je po nepotrebnem napravila toliko hrupa, povoljno rešila. Ako mestni odborniki mirno in hladno reč preresetajo, bodo iz navedenih razlogov spredvideli, da je zahteva vlade gledé tržnega reda opravičena, in da je le v koristi Ljubljanskega mesta, ako mestni odbor sam

svoje pozicije menjavati kakor prestavlja matematik številke drugo poleg druge, kedar hoče poskusiti, na koliko raznih načinov se dajo v tem ali onem skupku spremeniti. Ako naju ta vojska obkoli, sva takoj izgubljeni. Beživa za oni-le kupček, bova pa tam dalje študirala prirodoslovje. Samo malo bolj tiho se morava pomenkovati, da naju ona vojska ne zaleze.

Tedaj — kaj je to? Strašno! To je več kakor navadni plevel, to je osat, to so bodeneže in koprive z gladežem zmešane. Rodu so pa še plevelovega in sicer slovniškega plevela. Poglej sem, pa varuj se, da se ne opečeš ali ne obodeš! Tej nesnagi pravijo: rogljačasti vodivši, onemu spaku pa rekajo: bodeči zadenši; oba sta dobro previdena s trnjem. Pa stoj! Ali slišiš iz dalečine vpitje? — „Sedla, katera niso vzeli...“ Vojska gre! Je že tu. Za prvim klancem se dva bijeta. Pritlikavi kotek zaletuje se v junaškega kakorja. Po vsi sili ga hoče ugonobiti. Pa nista sama. Celo krdelo jih je. Novi so, ne tisti, katerim sva se bila poprej skrila. Ti gredo na krvno osveto. Dobro so naoroženi, z olovnicami se mečejo. In kako različni so! Nekteri niso porasteni, drugi so zaraščeni, tretji pa golobriti. In kakovo opravo imajo! Prvi ima rudeče obro-

preskrbi nemško prestavo tržnega reda. Tukaj toraj ne gre za vprašanje, ali je uradni jezik mestnega magistrata slovenski ali nemški, ampak za vprašanje, se mora tržni red objaviti v obeh jezicih, slovenskem in nemškem, ali zadostuje samo slovenski. Tako bo po našem mnenju vsak sodnik to zadevo presojal in zato bo mestni zbor s tožbo težko kaj opravil, k večem da bi morda deželno vlado pripravil, da tržni red izdela po svoji glavi brez ozira na mestni zastop.

D. P.

Politični pregled.

V Ljubljani, 29. marca.

Notranje dežele.

Ogerski Srbi v Banatu bivajoči zbrali so se v deželno posvetovanje gledé bodočih volitev v državni zbor. Predsedoval je Nikolaj Maksimovič, za zapisničarja izvolili so pa vrednika „Zastave“ Božidar Beksiča. Kasapinovič je predlagal v imenu podkomiteja naslednji načrt sporeda: „Iz vseh ogerskih pokrajin zbrani Srbi zjedini so se 24. in 25. t. m. gledé bodočih državno-zborskih volitev na sledeči spored: 1. Srbi bodo na stališči, kterega jim je vstvaril član 12 državne postave od leta 1867, navdani od domoljubnih občutkov v zvezi z drugimi državljani, po času primernih liberalnih načelih, delali na to, da se bo ogerska država po vsakem oziru razvila, okrepcala in do splošnjega blagra dospela. 2. Pridadevali si bodo, da se bode izvrševal član postave 44 od leta 1868, ki določuje enakopravnost med narodi. 3. Zahtevali bodo popolno cerkveno samostojnost, kakor jim je zagotovljena po postavi 9 od leta 1868. 4. V okvirji teh zahtevanj tirjali bodo, da se odpravijo vse nepostavnosti tikajoče se cerkvene samouprave.“ Načrt se je soglasno sprejel in se splošnemu srbskemu zboru v Veliki Kikindi predložil. Protivila sta se mu le dva govornika iz Novega Sada, ki sta govorila za pasivno politiko. — Naj bi bili namesto „liberalnih načel“ postavili „krščansko-konservativne“, bi sporedu ne bilo kaj očitati. Ali mar Srbi še zdaj ne sprevidijo, kam so liberalna načela Ogersko in vse države pogreznile? Potem jih milujemo.

Iz **Lvova** se „Politik“ poroča, da misli v Galiciji cela Korezinska občina od grško-katoliške k ruski cerkvi prestopiti in to zaradi križa. Stvar je pa taka-le: V sosednjem Rozdzalovu zidajo novo cerkev grško-katoliškega obreda, Korezinci morajo tudi svoj delež za to zidanje prinašati, tako v denarji, kakor v drugih potrebah. Sedaj Korezinci zahtevajo, da se mora na cerkev ruski trojnati križ postaviti, kterega pa „Propaganda rituum“ za katoliške cerkve ne dovoljuje. Korezinci imajo pa jako trde glave in si ne dajo dopovedati. Da bodo pa vendar le v cerkvi pod trojnatim križem Boga častili, sklenili so k ruski cerkvi prestopiti. — So že zreli za odpad! Tedaj pa menda tudi ne bo tolike škode, če se malo plevela čez mejo vrže — pošteni kristjani niso nikoli odpadniki.

V **Budapeštu** je imela 20. t. m. družba sv. Štefana svoj glavni letni zbor. Predsednik mu je bil knez-primas Simor, in se je v otvorilnem govoru spominjal zaslužnega in požrtvovalnega delovanja ranjcega predsednika Jurja Majlata in grofa Ivana Czirakyja za kralja in domovino, ter je poudarjal, da je domoljubje za vsacega človeka versko-nravna dolžnost; brez Boga je domoljubje le pena in sanje. Krščanska vera in njena zvestoba ste stališči, na kterih je zidan svetovni red in vsak napad

ljeno suknjo. V roki suče srebrokovani meč. Ta je najbrž vodja. Tako je mladolep in hladnosvež kakor bi v enem dnevu vzrastel. Zelenažarne hlače in krvavožareča čelada se mu izvrstno podá. Njegov adjutant mu tudi ne dela nečasti, dasi je že postaren. Srebrolasa glava daje mu nekaj veličastnega, čemur se prav lepo prilaga srebrovezena oprava in čistokrvni belec, kterega jaba. Drugi spremljevalec se je pa vsled nikacega počitka utrudil. Nenadejavši se nikakej nevarnosti šel je v prvo enopodno hišo počivat. V hiši leži že njegovemu bratcu „tim“ nasproti stričnik „tem“ in leno gleda, kako mizar vsaj vihti svedro nad ponižnim sajem. Zunaj pa se je prikazala za prvimi četami množica fanatiziranih prikaznij. Onda ena v prelagatajni službi eskortira, tam druga se suharjem v roki gleda, kako municija eksplo-dira, poleg nje se tretja igra s puškarnico in vintovko, pri prvej pa se zavija v bešmet četrta in skuša okresati ogenj... Toliko jih je, da ne morem vseh pregledati. Ko bi hotel naš kmet vse spoznati, stavim, da se mu mora v glavi kaj preonegaviti. — Nesrečne vitre rešetove, ki ste morale vso to nadlogo prebaviti.

(Dalje prih.)

teh dveh razrušiti mora tudi gmotni red na svetu. Govornik je označil društveni namen, ki je, da se ohrani krščanska vera in goji krščansko domoljubje. Na to predlagal je knez-primas, da naj se izvolita za predsednika grofa Aleksander Karolyi in Albert Apponyi. Prvi je v nastopnem govoru povdarjal, da je materijalizem (gruda tvarina), ki se je sveta polastil, podpiran bil po razvoju narodnega gospodarstva, in ta je pomagal velikemu kapitalu do gospodarstva nad malim. K temu je pristopilo še tvarinarsko umosloyje, ki človeku vso vero odvzame in to po tem, ko jim je kapitalizem že bitje ali življenje odtegnil. Naloga društva je, pospeševati vero in zastavo krščanske ljubezni kvišku držati, da bode poleg prostosti in enakosti tudi še za bratimstvo prostora.

Vnanje države.

Klerikalni in ultramontanski listi po **Franco-skem** jeli so se zopet pečati z mislijo, ktera se je že v lanskem letu z vso resnostjo povdarjala, da sv. oče res mislijo Rim zapustiti in si drugo prestolico izbrati. Vzrok preselovanja je neznošno stanje, v kterem se papež nasproti Kvirinalu nahaja. Vsak, komur se ravno poljubi, sme sv. očetu brez kazni zabavljati, ter ga zasramovati kolikor hoče in na tak način se le dostojanstvu katoliške cerkve škoduje in Kristusov namestnik na zemlji žali. Zaradi tega se sv. oče tudi še niso odpovedali misli Rim zapustiti in si družega zavetja iskati. V tej misli so jih še bolj potrdili nedoločni in izogibljivi odgovori raznih držav, ki so sv. očetu došli na dotične pritožbe o neznošnem stanju med Vatikanom in Kvirinalom, kajti dokler bodo razmere, kakor so sedaj, se sv. oče v Rimu nikakor ne morejo prostega čutiti in se bodo rajši v prostovoljno prognanstvo podali, kakor da bi še dalje pod takimi odnošaji v Rimu živeli.

Švedski kralj vprašal je švedsko ministerstvo, ali bi zamogla norveška vprašanja, ki so sedaj ondi na dnevnem redu, škodljivo vplivati na unijske razmere obeh držav. Švedski državni minister se je pa neki izjavil, da je vse ministerstvo v tem popolnoma edino, da je to ravno pogoj medsebojne zveze, da se temeljna postava ne na Švedskem in ne na Norveškem ne more brez kraljevega dovoljenja preurediti in pa da je švedska in norveška vojna sila naravnost kraljevemu zapovedništvu podrejena.

Iz **Afrike** se bere, da jo je Osman Digma v gore pobral, ker ga njegovi ljudje zapuščajo; kljubu temu je pa za to skrbel, da se mu s pomočjo prijaznih rodov ohrani zveza z Berberjem, kar je pa tudi Grahamov smoter. Graham je namreč dobil nalogo, da mora pred vsem na to gledati, da cesto ki v Berber pelje, zopet varno stori; iz tega namena skušal bo tako daleč v Sudanu prodirati, kolikor mu bo zaradi silne vročine, ki je sedaj ondi, to sploh mogoče. Upornikov je pa okoli Chartuma in po obeh Nilskih obalah toliko, da vse mrgoli.

Gordonu prede! Vsa okolica okoli Chartuma je že upornikov polna in je osobna nevarnost za Gordona od dne do dne večja. Osman Digma se je neki strašansko zagrozil, da bo Gordona pri priči umoril, če mu le v pest pride. Sicer pa tudi poslaniška zbornica v Londonu ni kar nič zadovoljna, da so Gordana sploh v Afriko poslali in je poslanec Churchill od vlade zahteval poročila z vso odločnostjo, kaj se prav za prav z Egiptom namerava. Lord Fitzmaurice je na to odgovoril, da je vlada Grahamu zapovedala prodirati, da bo Osmanove drhali razpodil in cesto v Berber oslobodil. Po drugi strani pa Angleška skuša s kraljem Janezom iz Abesinije napraviti prijaznosti zvezo, in sta se kralj Janez in pa admiral Havett iz tega namena že posvetovala. Kralj Janez pravi, da bi že pritislil s svojimi ljudmi, če mu Angleška za to potrebnih grošev dovoli, kajti kralj Janez si čisto prav misli: „komur naj pesem pojem, tistega kruh naj tudi jem.“

Izvirni dopisi.

Šmartno pri Kranju, 27. marca. Dolga bolezen, 20mesečna za mrtvoudom, je nit življenja prestrigla gospodu Juriju Krašovicu, župniku Šmarskemu; 22. marca zjutraj ob šestih je izdihnil svojo blago dušo vsled vdarca na pljuče.

Naj podam male črtice življenja in službovanja njegovega „Slovenca“. Rodil se je 12. aprila 1811 na Blokah. V šolo ga je prav za prav spravil g. župnik Jakob Okoren, kojemu je priden, pobožen strežaj dopadel. Leta 1835 je bil presbiter in 1836 je prišel za kateheta in šolskega vodja v Kranj, kjer je bil poslednjič tudi mestni kaplan. 9 let 9 mesecev in 19 dni je bil goreči govornik, spovednik v Kranju, kjer so mu duhovni tovariši le Jeremija rekli zbog njegovega asceteškega življenja. Sedem let je pomagal svojemu prvemu dobrotniku J. Okornu v Žužemperku kot goreči kaplan. 10 let je vodil kot župnik težavno faro Križko na Dolenjskem in 20 let je bival v Šmartnu. V svoji oporoki spominjal se je kot veliki častilec Matere Božje stranskega altarja Matere Božje s precej veliko svoto, svoje rojstne fare in

Križke, revežev, dijaške kuhinje, revnih duhovnov in revnega bogoslovca.

Pogreb je bil 25. marca ob 9 $\frac{1}{2}$ uri; prišlo je samo iz okolice 21 duhovnov najboljših pevcev in 2 bogoslovca iz Ljubljane. Vodil je spreved velečast. gosp. dekan in govor je imel g. M. Lazar v pričlo jako številne množice. Osmidan bode v ponedeljek 31. marca. Naj v miru počiva in večna luč naj mu sveti!

Konečno naj mi bode dovoljeno zraven življenjskih črtic še nekaj stavkov dostaviti iz govora prečast. profesorja. Prišel je s primero povzeto iz praznika včlovečenja Kristusovega ali Marijinega oznajnenja, kterega cela sv. katoliška cerkev obhaja s slovesnim veseljem v beli obleki. — Fara sv. Martina pa ravno ta dan črno oblečena žaluje nad smrtjo svojega dušnega očeta in pastirja, ki jo je vodil dvajset let. Govoreč o njegovi pobožnosti je omenil, da je najraje premišljeval trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa in štiri poslednje reči, izmed kterih najbolj smrt pred umeteljno izdelano podobo mrtvaške glave. O njegovi dobrotljivosti, pravi govornik nadalje, vedó posebno bolniki veliko lepega in spodbudnega povedati, za ktere je večkrat pri jedi doma kak košček zavil v papir, da bi kacega ubozega bolnika s tem razveselil in okrepeal. O tem pričalo je tudi zdihovanje njegovih bolnikov, ko ga je pred 20 meseci mrtvoud vrgel na posteljo, iz ktere ni nikdar več vstal sam iz svoje moči. Koliko je storil za domačo cerkev sv. Martina, pravi govornik, je vsem v živem spominu, ker se vsak dan lahko prepričajo, če se ozró po božjem hramu če poslušajo novih zvonov lepe in vbrane glasove. Želeč v imenu vseh poslušalcev ranjcemu g. župniku večni mir in večno luč, sklenil je govornik svoj razločno in ginljivo govorjen govor.

Toliko za zdaj; želimo, da bi kako spretnejše peró popisalo življenje in delovanje ranjcega Jurija Krašovica, ker r. župnik to zasluži, bil je namreč res vzoren duhovnik.

Iz Podkrajja na Vipavskem, 24. marca. (*Nove orglje.*) Dragi „Slovenec“, iz vseh kotov sveta prinašaš vesele in žalostne dopise, pripoveduješ prijetne in neprijetne dogodbe; le iz našega kraja malokdaj dobiš kak dopis.*) Pa zarad tega ne misli, da naše ljudstvo spi duševno in telesno spanje in da se ne zmeni za nikakoršen napredek. Podkrajci so pošteni in zadovoljni ljudje; pridno delajo, v nedeljah prebirajo marljivo časopise in svoje otroke pridno v šolo pošiljajo, da se kaj naučijo. Posebno pa so vneti za čast in lepoto svoje domače cerkve. Pri vsi svoji revščini za njo prav veliko žrtvujejo. Ta majhna soseska je v teku 16 let svojo cerkev popolnoma prezidala z zvonikom vred. Napravil se je nov veliki altar, nov križev pot, nova ura v zvoniku in tudi farovž je ves prenovljen. Letos pa dobila je naša cerkev nov kinč, kterega je prav močno pogrešala, namreč nove orglje. Gospoda sinova Ig. Zupana iz Kroke sta jih izdelala in postavila. V praznik sv. Jožefa imeli smo prav lepo slovesnost, ko so nam prečastiti gospod dekan Vipavski te orglje blagoslovljali. Nenavadno lep dan privabil je mnogo ljudstva v Podkraj, da bi slišali in videli nove orglje. Ob 1 $\frac{1}{2}$ 10 se je slovesnost pričela. Stregla sta dva duhovnika. Prav ginljiv pa je bil prizor za občinstvo, ko je po blagoslovu prišel k altarju s prižgano svečo gospod učitelj M. Japelj, bodoči organist, da prejme od gospoda dekana ključ k novim orgljam. Gospod dekan mu ključ izroči s sledečim nagovorom: V tem slovesnem trenutku izročim vam in Vašim naslednikom ključ k novim zdaj blagoslovljenim orgljam, ter želim, da bi blagoslovljene orglje rabili edino le za povzdigo božje časti, ne pa za kako posvetno razveseljevanje. Prebirajte radi v cerkvenem duhu zložene skladbe, jemljite pesmi in napeve iz „Cerkvenega glasbenika“ ali iz „Pesmarice“. Prizadevajte si v pravem cerkvenem duhu napredovati in s tem čast božjo povikševati. — Te besede so na občinstvo napravile prav dober vtis in so ljudem razjasnile resnico, da tisti orgljar ni pravi, ki med svete napeve vmestuje „polke“ in „marše“, ampak le tisti je dober organist, ki z orgljanjem pomaga vernikom srce k nebu povzdigovati. — Po prejemu ključa podá se organist na kor in zapoje se pred altarjem: „Te Deum“ . . . na kar se nove orglje veličastno prvokrat v Podkrajski cerkvi oglasijo. Solze veselja so ljudem v očeh igrala in iz sto in sto grl

*) Lepo prosimo ondašnje gospode, da nam večkrat kaj dopisujejo: „Slovenec“ se dopisov gotovo ne bode branil, pač pa vam bode srčno hvaležen. Vred.

glasi se: „Hvala bod' Gospod Bogu“ . . . Po tej slovesnosti stopi gosp. dekan na leco in v lepem govoru razloži vernikom, kakšen pomen imajo orglje v cerkvi, kako naj se rabijo, da bodo čast božjo povikševale. Izreka tudi željo, da naj nove orglje v soseski in posameznih hišah mir, edinstvo in ljubezen oznanjujejo. Po govoru bila je sv. maša z asistenco.

Kar se pa tiče izdelavo novih orgelj, pripoznati moram in pripoznal je vsak, da delajo čast mojstroma. Notranjega dela jaz ne morem presojevati, ker nisem zvedenec v tej stvari, vendar morem reči, da so orglje prav okusno, lepo izdelane, da imajo jako močen in čist glas. Narejene so po novem načinu na stožce, imajo 9 spremenov z oktavo in pedalo, s posebnimi pripomočki tudi Piano, Mezo forte in Fortissimo tako, da je večjemu organistu lahko mogoče takoj glas prav močen, srednje močen ali prav tih napraviti, kakor je potrebno. Prav lahko se ta dva mojstra z dobro vestjo priporočata cerkvenim predstojništvom, kot izvrstna izdeljatelja novih orgelj. Tudi cena našim orgljam je prav nizka. Podkrajcem bo pa letošnji praznik sv. Jožefa dolgo časa v spominu in Bog daj, da bi te nove orglje veliko let poveljevale službo božjo in vernike v pobožnosti budile.

Iz Primorja, 22. marca. (*Mar smo res vsi enako zvesti Avstriji? Isterskih Italijanov zvestoba pa škof Poreški.*) Gotovo mora bosti čitatelja v oči štev. 23, od 19. marca Goriškega časnika „l' Eco del Litorali“, v kateri ta list pritrjuje besedam liberalnega državnega poslanca Suessa, — menda Juda, — češ, da smo vsi enako zvesti cesarju in Avstriji in da imajo nekteri Slovani zlo navado sumičiti zvestobo celih narodov do cesarjeve osebe, kajti noben ne more reči drugemu: Jaz sem bolj zvest cesarju in Avstriji, kakor vi. Gospodje! zakličite Suess, „mi vsi smo enako zvesti!“ In da bi omenjeni časnik to laško zvestobo*) v lepši svetlobo postavil, je hipoma pozabil, — (o ironija osode!) kar je pisal kajti v ravno isti številki (na 3. strani) pripoveduje, — menda v potrjenje gor omenjene laške zvestobe, — da je bil Goričan Henrik Juretič, (sin bivšega c. k. profesorja na Goriški višji gimnaziji), vrednik lista „Independente“ od porotne sodnije v Inomostu, obsojen na 18 mesecev ojstre ječe in na zgubo 3000 gold. varščine, ker je dal tiskati v omenjenem listu članke hujskajoče k vstaji proti državi. — Vedeti je tu treba, — da se pokaže laška zvestoba v pravi luči, — da omenjeni dnevni irredentovski list je zelo razširjen po vsem Primorju; videti ga je v Gorici, po Trstu in posebno po isterskih mestih na kupe; celo peljaje se po železnici sem videl laške gospé slastno in ostentativno prebirati njegove članke.

Vrednik njegov ima 2500 goldinarjev plače, nekaj manj drugi sovrednik. Kdo pa plačuje vse te stroške, kdo je založil varščino od 6000 goldinarjev, kakor enakomisleči in mnogoštevilni laško-primorski naročniki?! Da se razvidi nadalje zvestoba primorskih Italijanov, — Furlani so pa še precej zvesti, — pogledimo nazaj na cesarjevo potovanje 1882, kakšnih naredb se je morala tedaj javna in skrivna policija poslužiti, da se ni cesarju nič žalega pripetilo in da je kakor prav po angelju varhu obvarovan, ubežal Oberdankovemu napadu. Vse to nam je še vsem v živem spominu. Da niso vsi Italijani v Primorju Oberdankovci, rad verjamem, ali da jih je v vsim Primorju irredentovskega mišljenja zelo obilno število, kdo more to javno tajiti? Kar je bolj omikanih zlasti po isterskih mestih spada večidel k „irredenti“.

Ko je potoval cesar 1882 iz Trsta v vojaško luko Pulj (na ertu Promontore) ni bilo slišati od nobenega isterskega mesta, da bi bilo izrazilo svojo željo, videti cesarja med seboj. Ko sem prašal tedaj nekega isterskega kanonika, ki je sam Italijan, — kako je to, da so isterski Italijani sploh tako mrzli, do svojega cesarja in Avstrije, mi je dejal, da temu se ni čuditi, ker sedanji tamošnji Italijani so večinoma potomci pravih beneških Italijanov, kteri so se naselili po isterskih mestih ob času, ko je davila huda kuga in opustošila Istro in njeno pred čisto slovansko prebivalstvo.

Bila so isterska mesta tudi dolgo pod beneško ljudovlado; drugi, uradnik, ki kot takšen dobro pozná Istro in isterske Italijane sploh, ker je tamkaj več let služboval, mi je dejal o priliki, ko sva se o

*) Da me kdo narobe ne umé, pritrjujem, da nad „Ecovo“ in njegovih čitateljev, kterih sem tudi jaz eden, zvestobo nikakor ne dvomim. Pis.

ubogih isterskih Slovanih pogovarjala, da Italijan, zlasti svetovno umikan Italijan, teži naravno proti Rimu, kakor vleče tudi magnet na-se, razstresene železne drobne odpadke.

Ko je sedanji Goriški nadškof lanskega leta prišel v Poreč, ni bil tako sijajno sprejet, kakor je tedaj „l' Eco“, opisoval, med „evviva-klici“ je bilo slišati tudi mnogo sikanja in žvižganja; druga gospóda se je pa vedla prav hladnokrvno tedaj in pozneje. In da osvetim še z enim činom zvestobo mnogoterih isterskih Italijanov do presvitlega cesarja, naj vam tu javim, da ko je molil premil. škof dr. Zorn, pri procesiji na sv. Marka dan v katedralni cerkvi Poreški molitev za cesarja, je bilo slišati po cerkvi ropotanje z nogami in kašljanje. Kdor tega ne verjame, naj pa vpraša moža Slovenca, ki je bil tam po naključju pričujoč.

(Konec prih.)

Domače novice.

(*P. n. gg. društvenikom in poverjenikom „Matice Slovenske“.*) Knjige za leti 1882 in 1883 so bile meseca decembra l. l. razposlane; odbor pa je vse potrebno ukrenil, da dobé p. n. gg. matičarji letos svoje knjige še proti koncu tekočega leta.

Pri tej priložnosti izreka odbor svojo iskreno zahvalo vsem dosedanjim Matičnim podpornikom, posebno prijetna dolžnost mu je zahvaljevati se p. n. gg. poverjenikom za njihov požrtvovalni trud, kterega so imeli pri pobiranju doneskov in pri razpošiljanju društvenih knjig.

Odbor sam skrbi z vso resnobo in marljivostjo za napredek „Matice Slovenske“, njegovo delovanje mora vendar le tedaj roditi dober sad, ako nahaja povsod krepke podpore, ako „Matici Slovenski“ ostanejo zvesti podporniki vsi dosednji društveniki in ako se število matičarjev po vseh krajih naše slovenske zemlje od leta do leta pomnožuje.

Zaradi tega stopa odbor „Matice Slovenske“ s tem pozivom pred slovensko občinstvo, uljudno vabeč je k pristopu „Matici Slovenski“, in do p. n. gg. poverjenikov s prošnjo, da prevzamejo tudi nadalje ta rodolljubni posel, ter da vabijo v svojih krajih novih društvenikov in da pobirajo njih letne doneske.

Da more odbor društvene knjige izdati ob določenem času, kaže se neobhodna potreba, da društveniki svoje doneske plačajo ob pravem času. V smislu § 3 društvenih pravil ukrenil je odbor, da je letnino za leto 1884 vplačati vsaj do 1. junija t. l. Na podlagi natančnega števila društvenikov mora še le odbor določiti, v koliko iztisih je treba tiskati društvene knjige, da se izogne vsaki denarni potrat, ko bi ležale nerazpečane, kot mrtev kapital v društveni zalogi.

Odbor toraj nujno prosi, da p. n. gg. poverjeniki blagovolé med društveniki v svojih krajih njih doneske do 1. junija t. l. pobrati in Matičnemu blagajniku doposlata; isto tako naj pošljejo društveniki, živeči v krajih, kjer ni poverjenikov, svoje doneske do istega obroka neposredno Matičnemu blagajniku.

V Ljubljani 19. marca 1884.

Za odbor „Matice Slovenske“:

Grasselli,
predsednik.

Prof. Senekovič,
odbornik.

(*Surovost.*) Sinoči so pijanci po starem trgu rogovilili in kakor se nam poroča več narodnih firem raz zidu pometali. Še tega se nam manjka! Že tako bi človek narodne firme v slovenski Ljubljani lahko na prste seštel in še te nektere ljudi v oči bodejo.

(*Neapolitanski duduši*) vlačijo se že nekaj dni po našem mestu in ljudi sè svojo lepo godbo nadlegujejo, ktera je najbolj turški podobna. V pravem pomenu besede so čisto navadni postopači in vlačgarji, ki bi si lahko na drug način s poštenim delom svoj kruh služili in jim pač ni potreba z javnim beračenjem v resnici potrebnim božjih darov spred ust jemati. Ako si kak domačin, ki je v tej ali oni bitvi za domovino zgubil zdrave ude, poskusi svoj kruh na kak enak način služiti, odmah mu je gosvoska za petami, ga mu ga prepové in ako možakar ni Ljubljanečan, ga celo iztira domov; ptujca „irredentarja“ pa kakor gada na prsih ogreva, da bode enkrat ogret in napasen laglje zoper našo domovino roval in pa zoper nas Slovane sploh. Sploh se pa ti ljudje kar nič ne ozirajo na čas in kraj. Včeraj popoldne bila je Senklavži, kakor

po navadi sedaj vsak petek, postna pridiga, ko ravno laški njavžarji mimo priropočejo. Ako imajo že dovoljenje, naj piskajo in dudajo drugod, nikari pa naj ne motijo vernih pri službi božji zbranih. Kadar zboruje deželni zbor, prepreže se cesta z verigami, da drdrajoče vozovje ne moti govornikove besede; ropot voz pa nikakor nij toliko moteč kakor pa turški boben in cvileče „leščevje“, posebno ako se tako počasi od okna do okna plazita, kakor se to v tem slučaju godi. Naj vraga cvili, koder mu drago, le pred cerkev naj ne hodi, kadar so verni ondi pri službi božji zbrani.

(Vojaki) Ljubljanske posadke opravljajo sedaj velikonočno spoved. Vsak dan je videti posamezne oddelke pod zapovedništvom c. k. častniških namestnikov v paradi v cerkev hoditi. Prav je tako, tudi dober in pošten vojak se mora svoje vere držati.

Razne reči.

— Umril je 27. t. m. v Tržaški bolnišnici, kjer se je že dalj časa zdravil, č. g. Franc Kraljič, duhoven v Slivji na Primorskem. Pokopan bo 31. t. m. ob 9. uri dopoldne v svojem rojstnem kraju v Šentvidu nad Ljubljano.

— Cesarica Elizabeta bo letos po končanem odmoru v Wiesbadnu in Heidelbergu popotovala z princeso Valerijo po Holandiji.

— Šenk Hugon vedno na to misli, kako bi se odtegnil človeški pravici. Noč in dan sta pri njem v ječi dva paznika, ki morata na to gledati, da si nič žalega ne stori. Šlosarek pa neki kar divjá. On je mislil, če bo vse prav po pravici povedal, da ga bodo pomilostili. Sedaj pa, ko vidi, da mu nobena „žavba“ več ne pomaga, polastil se ga je obup!

— Iz severne Amerike se poroča velika povodenj. Izstopila je reka Mississippi in vso svojo dolino popolnoma poplavila. Ondi se nahaja vsega v raznoteri obilnosti. Velike in široke ravnine z bogatimi travniki, in zopet nekoliko dalje prvotni gozd, kjer še na mnogih krajih ni sekira pela in vse to je sedaj pod vodo. Dotični telegram iz Novega Orleansa pravi, da se je pač treba bati, da ne bi bilo tudi več tisoč ondi prebivajočih ljudi v nevarnosti.

Telegrami.

Dunaj, 29. marca. Odbor za časnikarski kolek sprejel je Fanderlikov predlog, da naj se časnikarski kolek opusti. Vladna zastopnika Freiberg in Chiani sta večkrat razkladala, da se vlada ne nahaja v položaji, koji bi ji dovoljeval časnikarskemu koleku odpovedati se.

Petrograd, 29. marca. Porotna sodnija v Novomoskovsku obsodila je devet kmetov zaradi protizidovskih izgredov v vasi Orlovščina v zapor od 18 do 8 mesecev. Enajst kmetov izročilo se je sodniku zadev javnega miru.

London, 29. marca. Poslaniška zbornica sprejela je predlog na korist olajšav pri lokalnih davkih z 208 proti 197 glasovi. Vlada je nasprotovala.

Dunajska borza.

28. marca.

Papirna renta po 100 gl.	79 gl. 90	kr
Sreberna	80	95
4% avstr. zlata renta, davka prosta	101	85
Papirna renta, davka prosta	95	35
Ogerska zlata renta 6%	121	75
" " 4%	91	70
" " papirna renta 5%	88	55
Kreditne akcije	160 gl.	323 75
Akcije anglo-avstr. banke	200 gl.	116 75
" " avstr.-ogerske banke		843 —
" " Länderbanke		112 80
" " avst.-oger. Lloyd v Trstu		573 —
" " državne železnice		316 50
" " Tramway-društva velj. 170 gl.		237 —
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl.	123 80
4% " " 1860	500	136 50
Državne srečke iz l. 1864	100	170 —
" " " 1864	50	169 75
Kreditne srečke	100	174 —
Ljubljanske srečke	20	23 —
Rudolfove srečke	10	—
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	107	30
" " Ferdinandove sev.	105	75
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104	50
London	121	35
Srebro	—	—
Ces. cekini	5	68
Francoski napoleond.	9	61
Nemške marke	59	30

Tujci.

27. marca.

Pri **Malič**: Fr. Weil, kupec, z Dunaja. — Šimen Schwimmer, kupec, iz Budapešte. — Franc Herlt, kupec, iz Nirdorfa.

Izdajatelj in odgovorni vrednik **Jožef Jerič**.

— Mirosl. Stähler, kupec, iz Remscheida. — Ernst Unger, kupec, iz Stuttgarta. — Jakob Burgstaller, kupec, iz Knittelfelda. — Pri **Stonu**: Hermann de Veresse, c. k. stotnik, iz Strasa. — Rudolf Beranek, c. k. poročnik, iz Strasa. — Sam. Neuwirth, kupec, iz Čakarturna.

Podpisani priporočajo svojo zalogo bruseljskih klobukov

in drugih stvari p. n. občinstvu, kakor

vsakovrstne klobuke za gospode

posebno pa: **suknene klobuke** (Lodenhüte) v raznih barvah, kakor svetlo- ali temnorjavave, svetlo- ali temnosive, svetlo- ali temnozeleno itd., po 2 gl. 20 kr.; **trde klobuke**, najnovejši izdelek, rujave ali črne, dobro blago, po 1 gl. 80 kr., najboljšo po 2 gl. 20 kr.; **svilnate cilindre**, najfinejša roba in najlepši izdelek, po 4 gl. 50 kr.; **klobuke za dečke** po 1 gl. do 1 gl. 50 kr.; dalje

srajce za gospode, spodnje hlače, vratnike kravate

(5) itd. itd. itd.

Z odličnim spoštovanjem

IVAN SOKLIČ

v Ljubljani, Gledališke ulice št. 4.

Naročila s poštanim povzetjem se točno izvršujejo.

V steklenem salonu kazine,

vhod čez vrt.

Od nedelje 30. marca

naprej

le 4 predstave.

Skandinavski

cirkus bolhá.

297 naučenih človeških bolhá

se bode produciral in predstavljal vse mogoče gimnastične vaje in šaljive prizore čudovite umetnosti v kostimih. Več se naznani po plakatih.

Od 2. ure popoldne do 9. ure zvečer vsake pol ure nova predstava.

Ustopenina: 20 kr., otroci in vojaki polovico.

Spoštovanjem

Aufrichtig, vodja.

Najboljša zanesljivo kaljiva

SEMENA

kakor domača, nemška (Luzerner) detelja, vsake vrste trava, velikanska pesa, pravi ribniški krompir in fižol priporočajo po najnižji ceni (4)

IVAN PERBAN.

Pivovarna v Senožecah

ima v zalogi izvrstno pivo v sodčkih in butelijah. Priporočajo se vsem dosedanjim odjemnikom, ki želé sl. občinstvu z zdravo pijačo postreči. (6)

Postrežba je natančna in po ceni. Senožeče pošta Postojna.

Izvrstni med

(garantiran pitanec)

v plehastih škatljah po 5 kil (kila po 60 kr.), škatlja 30 kr.

se dobiva proti poštenu povzetju ali pa proti gotovi plači pri

OROSLAV-u DOLENC-u, svečarji v Ljubljani.

Imamo jo!!

Po vstrajnih študijah posrečilo se je dr. pl. Bedenu izumiti

➔ pomado za lase, ➔

o kateri se lahko z dobro vestjo reče, da je na svojem mestu. V čisto kratkem času po tej pomadi priraste gosta in krepka brada, kakor tudi lasje; zabranjuje pa tudi izpadanje las. Izumnik je porok za brezpogojen uspeh. (22)

Steklenica velja 2 gl. a. v.

Edina prava se dobi pri izumniku dr. pl. Beden-u v Pragi, Salmove ulice št. 7, kamor je treba denar predposlati.

J. pl. Trnkóczy,

lekar „pri zlatem samorogu“,

priporočajo in razpošilja s poštanim povzetjem

Marijacejske kapljice

za želodec,

MARIA-ZELLER TROPFEN. NUR ECHT BEI APOTHEKER TRNKOCZY LAIBACH 1 STÜCK 20.

kterim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvrsten uspeh pri vseh boleznih v želodecu in so neprekosljivo sredstvo zoper: mankanje slasti pri jedi, slab želodec, urák, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavoból, krč v želodecu, bitje srea, zabasanje, gliste, bolezní na vranici, na jetrih in zoper zlato žilo. 1 Steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 glod.

➔ Svarilo! Opozarjamo, da se tiste istinite Marijacejske kapljice dobivajo samo v lekarni pri „Samorogu“ zraven rotovža na Mestnem trgu v Ljubljani pri J. pl. Trnkóczy-ju. Razpošiljava se le jeden tucat.

Cvet zoper trganje,

po dr. Maliču,

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter žvicah, oteklino, otrpnele ude in kite itd., malo časa če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvetu zoper trganje po dr. Maliču“ z zraven stoječim znamenjem; 1 stekl. 50 kr.

Schutzmarke.

Zahvala.

Gospodu J. pl. Trnkóczyju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinski bolezní na nogi silno trpeli in razna domača zdravila brezuspešno rabili. Ko je pa bolezní čedalje huja prihajala in vže več dni niso mogli stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Mallčev protinski cvet za 50 kr. ter si ga neumudoma naročim. In res, imel je čudovit uspeh, da so se po kratki rabi tega zdravila oprostili mučnih bolečin. S popolnim prepričanjem priznavam toraj dr. Mallčev protinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bolniku v jednaki bolezní priporočam. Vaši blagorodnosti pa izrekam najprisrčnišo zahvalo, vzsem spoštovanjem udani

Franc Jug,

(2) posestnik v Šmarji p. Celji.

Planinski želiščni sirop kranjski,

izboren zoper kašelj, hripavost, vratoból, prsne in pljučne bolečine; 1 stekl. 56 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.

Pomuhljevo (Dorsch)

jetrno olje,

najboljše vrste, izborno zoper bramore, pljučnico, kožne izpuške in bezgavne oteklino. 1 stekl. 60 kr.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljajoče, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Kričistilne kroglice,

c. k. priv.,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se vže tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobólu, otrpjenih udih, skazenem želodecu, jetrnih in obistnih boleznih, v škatljah à 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se le jeden zavoj.

➔ Izvrstna homeopatična zdravila se pri nas zmirom frišne dobivajo. ➔

Naročila iz dežele izvrše se takoj

v lekarni pri „samorogu“

Jul. pl. Trnkóczy-ja na mestnem trgu v Ljubljani.

Tisk „Katoliške tiskarne“ v Ljubljani.